

MINDSZENTI LAP

VEGYES TARTALMU HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „

Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Tary Endre ügyvéd saját házában.

Hirdetések és nyiltéri közlemények a lap részére
jutányos áron vétetnek föl.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Kossuth Ferenc itthon.

A hosszú hontalanság fájó érzete és az igazi honszeretet forró lángjától felmelegedve, haza érkezett a legnagyobb magyar-nak már is megkedvelt fia, megmutatván, hogy kétszeresen szent neki a haza földje, melyen született és hol a magyar nemzet vezérszavára Kossuth Lajos — az Ő atyja — hamvai nyugosznak.

Haza érkezett Kossuth Ferenc, hogy megmutassa a kételkedő hivatalos országnak és szent esküként a népek ezrei előtt, Isten szabad ege alatt adja tudtul az egész világnak, hogy a miként hán szereti hazáját, úgy loyális alattvalója akar lenni a magyar királynak!

„Célom: — ugymond — a nemzettel együtt dolgozni a nemzetért.

Haza jöve, őszinte nyíltsággal meg kell hajolnom a nemzet akarata előtt, mely kibékült és fátjolt vetett a multakra.

Az ügy, melyet atyám védett, nem volt atyám személyes ügye, hanem a nemzet ügye volt; ezen ügyet elintézte a nemzet és legyen az Ő akarata!

Atyám, ki ujjá alkotá a hazát, elítélhetette, sőt visszautasíthatta azon honpolgárok határozatait, akiknek legnagyobb része honpolgári jogát neki köszönhetette; — de nekem nincs ezen jogom, sőt nekem kötelességem meghajolni a nemzet határozatai előtt, most, hogy egy másik szent kötelességet megszüntetett a halál.

Mégis sokáig haboztam, mielőtt ezen lépésre határoztam magam, mivel fájó olyat tennem atyám halála után, amit nem tehettem és nem tettem volna életben soha.

De bár atyám elveit nem fogom földadni soha, ezen elvek megvalósítására más utat kell választanom, mely a nemzet jelen helyzetével gyakorlatilag összefér.

Több, mint két évtizeden át láttam, hogy a rideg negációval, az elveknek a tisztán ideális téren tartásával még atyám sem volt képes közelebb virni a hazát az állami függetlenséghez, mint volt a kiegyezés utáni napon. — Az erőfeszítéshez, az emeltyű alkalmazásához aap kell, *tényleges alap*, a melyet a jelen helyzetben csakis az ország törvényei képeznek, mely törvények határain belül kell keresnem és föl is fogom lelteni a békes eszközöket, melyekkel elérhessük hazánk állami függetlenségét.

Ezen cél lesz életemnek és honfi működésemnek célja és tagadom, hogy ez illojális cél volna; nem tér el az 1790-iki nagyon loyális országgyűlés kijelentésétől, mely szerint Magyarország Ausztriának jó szomszédságon kívül semmivel sem tartozik.

Megelégsem, ha elérhetjük azt, hogy az 1790-i országgyűlés kijelentése ténynyé egyen.

Nem jöttem e hazába semmi rendzavaró, vagy illojális célokkal és utógondolatokkal; még ha ilyen célok létezhetők lennének is a gyakorlati téren, még akkor sem volnának okszerűek oly uralkodóval szemben, a ki kivételt képez 350 éves történelmünkben, az alkotmányhiúségben, legyen ezen alkotmány jó, vagy rossz.

Nyiltan kimondom, hogy azon tényekből, hogy az uralkodó föl tudta ismerni a kor szellemét, szakítani tudott családjá százados tradíciójával, sőt önmagának multjával, ezen tényekből reményt meritek az iránt, hogy egykor föl fogja azt is ismerni, hogy a korszellem Magyarország állami függetlenségét, anyagi és hatalmi gyarapodását követeli és hogy ezen gyarapodás képezhetné a trón egyetlen és valódi tartós alapját a népcsoportosulások végzetserü fejleményeiben.

Szívemben tehát *nem táplállok semmi ellenségeskedést a nemzet által szentesített százados jogokkal szemben, sőt tisztelem a kizályt ugymint mint uralkodót, ugymint mint embert, ki bámulatos lélekerővel viselte el a sors csapásait, melyek, mint testvért és mint atyát értek. Azon ellentétnek, mely atyám s az uralkodó közt volt, véget vetett a halál; hogy ellentétekről a halál után mikép érzett atyám, megmutatá, midőn egy cipruságot küldött Deák sirjára és tudom, hogy cipruságot küldött volna egy más sirra is, ha a sors másképp rendelte volna a halandóság sorát.*

A jelen hely és percek nem alkalmasak arra, hogy kifejtsem, mit és mikép fogok cselekedni. Elég volt jeleznem, hogy *békésen, megfontolva, törvényt tisztelve fogok haladni azon uton, mely atyámnak utja volt és a mely előbb utóbb a haza állami függetlenségéhez vezet. Magasan fogom föl tartani ezen uton tisztán és szeplőtlenül meghalt atyám szent zászlaját, míg rá nem tűzhetem a független és szabad magyar haza oltárára. Éljen a haza!*

Ezzel a beszéddel köszöntött be és lépett magyar földre *Kossuth Ferenc* és a népek ezrei ajkán felhangzott éljenzések mellé sorakozunk mi is, mikor azt mondjuk: *Isten hozott!*

A fogadtatás.

Mint már lapunkban jeleztük, *Kossuth Ferenc* fogadtatására a főváros és különösen a függetlenségi és 48-as párt intéző köre már előzőleg nagyban készültek, de valóságban sokkal inpozansabbnak tűnt az fel, mintsem azt előkészíteni lehetett volna. Kivonult a fővárosnak — ugyszolván — apraja, nagyja, a pályaház nagy udvarát a közönség előtt már jókor el kellett zárni, mert azt a függetlenségi és 48-as párthoz tartozó képviselők, azok barátai, különféle egyletek és társulatok küldöttei így

is csufolva megtölték anynyira, hogy a kivonuláskor a csak ritka esethen szokásos módhoz, a nagy üvegajtók felnyitására kellett nyulni és még így is olyan nagy volt a szorongás, hogy több, nő elájult, sőt *Helpy Ignác* is rosszul lévén csak a közeli „Praedeal“ szállóban történt fél órai pihenő után folytathatta *Kossuth Ferenc* diadalutját ideiglenes lakása a „Hungária“ szállodába.

A fogadtatás részleteiből adjuk a következőket:

Kossuth Ferenc a waggonból kilépve kalapleemelve, mély hajlogásokkal köszöntö meg a lelkes fogadtatást. Majd odasietett *Ruttkayné* hoz és megcsókolta, ugyszintén rokonait és néhány képviselő ismerősét üdvözölte. A közönség ez alatt folyton éljenzett és csak percek mulva, mikor az éljenzés kissé csillapult, lépett hozzá *Helpy Ignác* és a következő szavakkal üdvözölte:

„Isten hozott szeretett barátom! Szívvel üdvözöllek a magam és itt jelenlevő elvbarátaim nevében a haza szent földjén, itt a fővárosban, amely a legerősebb törvénynyel, a természet törvényével avatott téged a maga és a haza polgárává.

Nem csupán halhatatlan apád iránti kegyeletünk az, ami minket most ide vezet, ide vezet egyszerűen saját személyed iránti tiszteletünk, szeretetünk és a reménység, melyet hozzád fűzünk.

Multkor te azért jöttél haza, hogy a nemzettel együtt gyászolj; most azért jössz, hogy végleg itthon maradván, a nemzetért a nemzettel együtt dolgozzál.

Reménylem, hogy e téren együtt leszünk veled mindnyájan.

Kívánjuk, hogy a magyarok Istene áldásával kísérje hazafiúi működésedet, hogy a dicsfény, mely nevedet körül sugározza, benned és általad újabb fényt nyerjen s boldogan élhess boldog, szabad és független hazában. Isten hozott!

Hatalmas éljenzés követte *Helpy* szavait, mire *Kossuth Ferenc* kezdetben halkabban, majd mindjobban belemelegedve, messe hallható érces hangon válaszolt. Beszédét, a melyet más helyen egész terjedelmében közlünk, minduntalan megszakította a közönség egetverő éljenzése.

Majd *Kreith Béla* gróf és utána az egyetemi ifjuság nevében *Martos Ferenc* intézett *Kossuth* hoz üdvözlő beszédet. A *Kossuth-nőegylet* nevében *Pászthory Lászlóné* beszéd kíséretében pálmágot nyújtott át neki, a mire *Kossuth Ferenc* kijelentette, hogy örömmel fogadja a pálmát, mint a béke jelképét, mert ő is azért jött, hogy békés uton dolgozzék a haza javáért. De adhattak volna neki tölgylevelet is, mert ő, mint erős tölgy fog kitartani atyjának elvei mellett.

E beszéd után a jelenlevő hölgyek valóságos virágzapporral lepték el *Kossuth* ot, ki a nagy embertömeg miatt csak nagy nehezen tudott a pályaudvarból kiindulni. A kerpesi ut minden talpalatnyi helye tömve volt emberekkel kik kendőlobogtatással, kalaplengetéssel éljenzették

Kossuthot, kinek kocsija csak lassu lépésben tudott előre haladni. A házak ablakai tele voltak kíváncsi hölgyekkel, kik virágot szórtak az alant elvonuló kocsiakra.

Kossuth Ferenczel egy kocsiiban ült *Thaly Kálmán* és *Tarnócy Gusztáv*, az utákok következő kocsiiban *Ruttkayné* az *Ambrozovits*-családdal, majd a fogadtatáson megjelent képviselők fogatai. Kossuth az egész uton állt kocsiában és folyton kendőjét lobogtatta, úgy viszonzta az üdvözléseket.

A menet a Kerepesi-ut, Kossuth Lajos-utca, Kigyó-utca, Váci-utca és Kis-hid-utcaikon keresztül ment a Hungária fogadó elé, hol szintén óriási közönség várta Kossuthot. Itt ismételve köszönetet mondott a lelkes fogadtatásért, majd a közönség egetverő éljenzései közben belépett a szálló előcsarnokába, hol a Kossuth-nőgyesület tagjai szép virágbokréttát nyújtottak át neki. Ezután fölment az első emeleten levő két szobás lakásába, a közönség pedig a fogadó előtt is lassan széjjeloszlott.

A rendet nem a rendőrség tartotta fenn, hanem egyetemi polgárokból és jótékony egyesület tagjaiból alakult rendező-bizottság, a melynek a kordonja bizony nagyon gyöngének bizonyult és a nagy tömeg azt minduntalan áttörte. Egészben véve azonban dícséretreméltó rend uralkodott.

Halottak napján.

A halottak titokzatos birodalma felé vonzza a kegyelet, a megemlékezés az élőket és meleg könnyüket hullatunk szereteteik sírjain, a kik egykor szintén érző emberek voltak és most nem éreznek semmit, — Csak nyugosznak tovább, mindörökké.

Nagyon szép e szomorú visszaemlékezéssel kapcsolatos ünnep, de jól esik el-sírni fájdalmaink, reményeink és vesztett örömeink elmúlásai felett és megkell nyugodnunk a kikerülhetlen végzetben.

Egyesek, családok, testületek és nemzetek szíve melegeedik fel e szent napon, hogy szerettei emlékét feljújtsa, dícső példáit felidézze és köteles háláját lerózza.

A sírok ölében nyugvó magasztos erők százaszorta hatalmasabb fényben jelennek meg közöttük e napon, mikor a szeretett sírja felett egyenlő megemlékezéssel kezdet fog még az ellenség is és nem az

élők kaján irigységét, hanem a szent béke örök nyugodalmát szemléli.

A főváros temetői — hol nagyjaink nyugosznak — virágos kertté lett, s a nemzet szívének kegyelete fölkereste *Kossuth Lajos*, *Irányi Dániel*, *Klapka György* és még sok más nagyjaink nyughelyét és koszorukat helyezték rájuk.

Kossuth Lajos sírját a függetlenségi és 48-as párt nevében *Babó Emil* orsz.-gyűlési képviselő koszoruzta meg meg egy nagyhatást keltett beszéd kíséretében, melyből a következő részleteket adjuk:

„A világtörténelem régi nemzetei oltárait emelték volna ezen nagy és hatalmas geniusnak, a ki világosságot teremtett a sötétségben volt nemzetek, ki hazát, alkotmányt, szabadságot szerzett e magyar népnek s mi az a mit mi adunk neki ezért, az egy igénytelen koszoru, a kegyeletnek jelképe, mit iránta tanusítunk, egy néma sírgödör, melybe tiradt teste, a nehéz küzdelmek, a haza szabadságáért vívott harcok után örökre megpihenhet.

Tovább felemlítvén, hogy a hivatalos magyar nemzet hálája és koszoruja hiányzik e sír felett, majd így folytatja tovább:

„A társadalom leróta háláját, kegyeletét feledhetlen fia iránt, a történelem nem is minket, nem a társadalmat, de a nemzetet, az államot fogja a felelősség ítélőszéke elé állítani, a mely felelősség elől kitérni nem lehet, mert a nemzet, ha nagy férfait megbecsüli, akkor önmagát becsüli meg, mert azzal saját fiait lelkesíti a hazaszeretet, a hazáért való önfeláldozásra.

Nekünk, magyaroknak ma e sír képezi az oltárunkat, ide seregelnék e sír körül, mert a mi nemzeti egységünk jelképe ma *Kossuth Lajos* koporsója!

Sok név, sok mű feledésbe megy a korral együtt, sok tett elenyészik, megsemmisül el-ozslik, mint a tenger tükörén elsiető gőzös által vágott barázdá — de nem semmisülhet meg a mi feledhetetlenünk által elültetett szabadság fíjának azon erős hajtása, a mely hosszú időközön keresztül általa ápolva virágzott; a mint nem semmisülhet meg nemes lelkének az a sugara, az a fénye sem, a mely az elnyomatás sötét éjjelében pharasként világított nekünk.

*Kossuth Lajos*t eltemethettük ebbe a meg-tisztelt sírba: de azoknak az elveknak, azoknak az alkotásoknak a fényét, melynek sugarait ő gyújtotta meg nekünk, azt ki nem fogja oltani beömlünk senki — a miat nincs s nem lehet az a hatalom, mely ki tudná venni a nemzet szívéből annak megalkotója nevét, emlékét, az iránt való rajongó hódolatát. — Teste megpihenhet, elporladhat ebben a földi sírban, de lelke tovább él, tovább működik s minket köztünk, mert a

szabadság, az igazság élete halhatatlan, örök életű, az örökké él, annak eszméje nem fog el-halni, nem fog kialudni soha.

Mi nem róhatjuk le hálánkat *Kossuth Lajos* iránt ezzel a koszorúval, a melyet ime, sírhaut-jára helyezünk, mert hisz neki meg voltak koszorúi, meg voltak babérjai már életében, meg voltak míg élt, meg voltak hervadhatatlanul, megtépotlenül, épen s ha ime sírjára mégis le-teszszük koszorunkat, azzal nem teszünk egyebet, csak tovább fűzzük nemes élete, érdemei, mag-közelíthetlen alkotásai azon szép virágfüzérjét, mely magas és fennkölt homlokán egy soha el nem hamvadhatott babérként fűződött össze egész életén át.

Béke, áldás lengjen porai fölött! Kérjük a mindenható Istent, hogy engedje visszasze-rezni azt, mit vele elvesztettünk.

Ez után *Irányi Dániel* sírját koszoruzta meg a párt, hol *Várady Károly* képviselő tartott emlékbeszédet.

A párt a kegyeletes megemlékezését bizonyára az egész nemzet érzi és hálás szívvel magáévá teszi.

III. Sándor cár.

A nagy muszka birodalom hatalmas császára, 100 millió ember korlátlan ura — a nagy egyeduralkodó nincs többé. Hosszu szenvedés után f. hó 1-én d. u. 2 óra 15 perckor örökre lehunyt szemeit.

Lapunk nem politikai lap, ezért az elhunyt cár mult politikájának bírálatába nem bocsátkozhatunk. Nem akarunk arra sem rá mutatni, hogy mily üdvös politikai változások állhatnak be az új trónra lépő *II. Miklós* ifjú cár uralkodása alatt, hanem megrendülve állunk meg egy nagyon sokat szenvedett, kevés örömet élvezett ember ravatalánál.

Tudjuk, hogy olvasóink egy része, kik nem kísérik folyton figyelemmel a világ politikai események fonálát, érthetetlennek fogják találni azt, hogy mint lehet szerencsétlen egy oly hatalmas uralkodó, ki milliók élete és vagyona felett korlátlanul uralkodik. Hogy lehetett ő boldogtalan, sokat szenvedő szerencsétlen? Pedig *III. Sándor* cár szerencsétlenebb volt még azoknál is, kiket a muszka uralom zsarnoki önkénye, minden emberi jogok ellenére — azon élő emberek számára feltalált kriptába: a szibériai olom bányákba küldött, hol irtóztató szenvedésekkel telt remény és örömtelenül kinlódják át egész életüket.

T Á R C A.

Halottak napján.

(Nagyanyám szelleméhez.)

Temetőben, sírok közt járok . . .
A sírokon pompázó virágok;
A kinek csak halottja van, drága
Virágot hoz ma el a sírjára.

Hoznék én is gyönyörű virágot,
Milyent még a temető nem látott,
Hol öreg szülőim nyugosznak,
De a sírjuk rég bedőlt, behorpadt.

Temetőben, sírok közt járok . . .
Nincs ahova ültessek virágot.
Nagyobb az én bánatom, mint másnak,
Csak hozok azért virágot
Edes nagyanyámnak. —

Kiterítve ravatalon,
Fekszik edes jó anyád,
Szép homloka mutatja, hogy
Minő zive lehetett!
Mi ismertük; szép volt, jó volt:
Félistennek mondanánk,
Az Istenek adtak belé
Elmé, szívet egyaránt.

Sápadt arcán ott még lelke
Nemes veretű nyoma,
Hervadt ajkán ott játszik még
Jóságos, bus mosolya.
Mit fordalsz el? Hisz' tied volt
Ekességed, örömed — —
Más fu a hideg ágynál
Sóhajt, zokog, könnyörög.

Kopogtatnak. Halott-nézők
Jönnek, mennek nesztelen.
Fellebentik a szemfedőt
Es sóhájtanak: Istenem!
— Azok jöttek nézd, a kiknek
Szívök gyűlöletben ég:
De most mégis sok közülök
Szánó könnyyel néz feléd.

Hogy oly hévvel te üldöztél,
Nem gondolunk arra most,
Vigasztaló szó, mit szólunk,
Elfojtjuk a panaszt.
Jer közibénk és mosolyogj,
Hogyha sírni rested.
Tudom, hisz az ellágyulás
Ösmeretlen ellened.

— Te hatalmas, erős ember,
De szólj, erőd hova lön „
Hisz itt anyád holtan fekszik

E virágos lepedőn . . .
Harangoznak másodszorra,
A koporsót szegezik:
Szegény, gonosz, dölyfős ember,
Nos, tedd össze kezeid.

A hervadás folyamatját
Dehogy nem állhattad el!
Vagy van aki dacos fejjel
Te veled is karra kel? — —
Harangoznak harmadszorra,
Lissan lépve jön a pap,
Ha sietsz még — míg ideér:
Kisírhatsz magadat.

Milyen keményen, dölyfösen állsz,
Tán szíved is úgy dobog?
Oh! ha mint mi: gyöngöe volnál,
Meghajlanék homlokod;
Borulnál a koporsóra,
Kiáltanád: Istenem!
S mint a telt szív tud csak: sírnál
Keservesen, édesen!
Nyugodjék az Urban békében!

Lavicska József.

„A holtakról vagy jót, vagy semmit“ — mondja egy közmondásunk. Nagyon nehéz egy ily *óriás* ravatalánál csak egyszerűen megállani és „semmit“ nem mondani. Jó! nem monduuk azonban semmit a cárról, mint uralkodóról, ezt majd elvégzi a világtörténelem kérlelhetetlen igazságos írója, de megfogyják mondani az igazat, a politikai lapok is. Mi foglalkozunk tehát csak azon *Romanov* Sándorral, kit az *Ó* és népének szerencsétlenségére a sors szeszélye a hatalmas cári trónra ültetett.

Sándor nagyherceg — második fia II. Sándor orosz császárnak — 1843. évi március 10-én született, s minthogy senki sem gondolt még akkor arra, hogy a fehér cárok trónja valamikor ő reá fog jutni, inkább katonai, mint tudományos nevelésben részesült. Bátyja, Miklós nagyherceg volt a trónörökös. A ragényes hajlamu Miklós erősen ellenszegült atyja, a cár azon óhajának, hogy Keresztély, dán király leányát, a szép Dogmár hercegnőt vegye feleségül. Ellenszegülése hasztalan volt, mert a cári család házi törvénye kérlelhetetlen volt. A szegény trónörökös, ki egy szegény nemes leányába volt szerelmes, kénytelen volt meghajolni, de ez idő óta esendes melankolika vett rajta erőt, melyből soha sem gyógyult ki többé. Sellemi betegségéhez egvőbb bajok is baramolván, meghalt Nizzában 1865. évi június 24.

Romanov Sándor 20 éves volt, midőn trónörökös lett és akkor, hogy hiányos nevelését helyre pótolják, szerencsétlenségre csupa pánszláv tanárok, fanatikus ó hitűek vették át szellemi kiképzését és midőn a sok sikertelen merényletek után végre bekövetkezett az 1881. évi március elseje, midőn a nihilistáknak sikerült II. Sándor cárt az élők sorából kitörölni, lépett III. Sándor cár az apa örökébe.

A nihilisták a jobb jövő reményével néztek az új cár uralkodása elé. Midőn azonban a reményeikbe alaposan csalódtak, megindították ellene is rémes aknamunkájukat. Számaltanszor törtek élete ellen minden eszközzel s ezért egész élete csupa remegés volt. Visszavonulva minden ünnepélyességektől, mulatság és nyilvánosságtól, örömtelenül töltötte életét. Most sokat beszélnek arról — és talán nem alaptalanul — hogy halálát a nihilisták mérge okozta.

Szenvedéseitől megváltotta a könyörületes halál és részvéttel állunk a jó ember, kitűnő család apa sírjánál. Nem rójuk fel a cár hibáját Romanov Sándorak!

Legyen a sokat szenvedettnek örök pihenése csendes, nyugalmas!

UJDONSAGOK

— **Meghívás.** A mindszei 48-as kör választmánya a mai napon rendes havi választmányi gyűlést tart, melyre ez uton is meghívja a választmány tagjait „az elnökség.“

— **Megyei virilizsek.** Csongrádvármegye alispánjától felkérteünk a következő közérdekű hirdetés közlésére. Csongrádvármegye alispáni hivatala részéről közhírré tétetik, hogy a vármegyei legtöbb adót fizetők névjegyzéke mai naptól kezdődőleg Szentesen, az alispáni iktató hivatalban közszemlére kitétetvén, ugyanott a hivatalos órák alatt bárki által megtekinthető, s az ellene netalán szükséges felszólalások *folgyó évi november hó 11-ének délutáni 5 órájáig* bezárólag megtehetők. A vármegye igazoló választmánya üléseit *folgyó évi november hó 12-én délelőtt 10 órakor a vármegyeház alispáni elfogadó termében* kezdi meg, mely határidőben a felszólalások fölött határozni fog. Mindazok, kik az 1886. évi

21. t. c. 26. §-ában körülírt kedvezményt igénybe venni kívánják, az ülések tartama alatt, az igazoló választmány előtt szóval, vagy írásban jelentkezni, s jogosultságukat igazolni kötelesek. Szentés, 1894. október 31. Dr. Csathó Zsigmond, alispán.

— **Halálozás.** Mult hó 30-án hunyt el hosszu szenvedés után 58 éves korában az általános tisztelt és becsült polgártársunk, *Szécsényi Márton* hosszu időn át volt előljárási tag. A temetés — melyre nagyszámu közönség jelent meg — 31-én d. e. volt. Általános résztvevő mellett kísérték örök nyugalomra a ritka becsületességű polgárt. A temetésen képviselve volt az előljárási tag, a 48-as kör, valamint a mindszei takarékpénztár — melynek egy év-tizednél tovább volt igazgatósági tagja. Főtisztelendő *Keller Lajos* plebános ur igen és megható bucsubeszédet tartott az elhunyt felett. Nyugdíjék békével!

— **A vármegye fegyelmi választmánya** okt. 30-án ülést tartott, melyen több fegyelmi ügyet intézett el. Igy *Blázsik Márton* csongrádi szolgabíró *dorgálásra*, *Szarka Lajos* csongrádi községi nyilvántartót *hivatalvesztésre*; *Szabó Lajos* közigazgatási gyakornokot — a tápéi választmánál tanusított viselkedéséért — *dorgálásra* ítélte; *Kelemen Béla* volt főtisztelendő szolgabíró és *Sági Bálint* szolgabíró utyanesak a tápéi választmány alkalmából ellenük emelt vádak alól *felmentette*; a *Gálfi Sándor* szentesvárosi irnokra I. fokulag kiszabott 100 frt pénzbírságot 30 frtra *mérsékelte*; végül *Pákolc János* horgosi plebánosnak az iskolaszéki elnökségről a lemondását tudomásul véve, az ellene folytatott fegyelmi eljárását *beszüntette*.

— **Az ártézi kut medencéje** már teljesen elkészült és csak beszáradását kell várni, hogy a közforgalomnak átadható legyen. Ugy látszik azonban, hogy a költségek márvét illetőleg csaldott a bizottság, mert jóval felül haladja a legmagasabban számított 600 frtot, ha azonban jó lesz, majd csak kihaveri a község a többletet, csak a drága nyers anyagot a fagy el ne pusztítsa!

— **Beszámoló.** Mult vasárnap tartotta meg Szentesen a város országgyűlési képviselője *Balogh János* beszámoló beszédjét. Dacára a szakadó esőnek, több ezer választó polgár általános tetszés között halgatta meg szeretett képviselőjét. Tudvalevő, hogy *Balogh János* 48-as párti képviselő és tudjuk, hogy fent a pártbani elvűségéért, megnyerő művelt modorát közbeesülésben részesül. Amde *Sima Ferenc* a tápéi kerület országgyűlési képviselője mégis szükségesnek tartotta, hogy a beszámoló képviselő után ő is beszédet tartson, melyben kijelenti, hogy nincs egy véleményen *Balogh Jánossal*. Beszédjét, — mely nagyon hasonlított egy programbeszédhez, — több ízben azon felkiáltással zavarták meg, hogy „Tessék ezt Tápén elmondani.“ A „Szentési Lap“ azt írja, hogy „hiányzott *Balogh János* beszédjéből a *harcias ellenzék duzzadó erőteljsége*. Nde — írja tovább — a hiányzó részt busisan megtaláltuk a *Sima Ferenc* beszédjében.“ Ugyan mire jó ez a vetélkedés?

— **Kossuth Lajos Tivadar Budapesten.** *Kossuth Lajos Tivadar* esztendőnkön délelőlt 12 órakor érkezett meg a pragerhoi gyorsvonattal Budapestre, hogy apja sírját megkoszorúzza. A *Hungaria*-fogadóban lakik a bátyjánál.

— **Az új sommás eljárásról** szóló törvény nov. 1-én életbe lépett. Azon perekben, melyekben november 1-eltől az idézvények kibocsátottak, még a régi eljárás szerint fogantatottak a tárgyalások. Az újabb perekben azonban már az új törvény szerint. Nagyon fontos utitást tartalmaz a megjelenést illetőleg és erre különösen is felhívjuk a perlekedő közönség figyelmét. Míg ugyanis eddig az idézőben kitűzött megjelenési határidő-óra után még 2 óráig tartozott, ugy a bíróság, mint az ellen-

fél várni és csak a ki 2 óra elteltével sem jelent meg, makacsoltatott el; ezentul a feleknek a kitűzött határidőben és órára pontosan meg kell jelenni, mert a ki a kitűzött órában ott nincs kérelhetetlenül makacsságtól marasztaltatik el. Nevezetes utítása még az új perrendtartásnak a *fizetési meghagyás* intézménye, mely annyit jelent, hogy a felperes bármely *pénzbeli követelésének* fizetési meghagyás utjni megitélését kérheti a sommás bíróságnál, mely esetben, ha az alperes csakugyan adós, egyrészt az eljárás sokkal rövidebb és olcsóbb, ha pedig nem érzi magát adósnak, elegendő a bíróság elé — ugyszólván — bármely alakban juttatott *ellenmondása* és a meghagyás nem hajtható végre. Egyáltalán pedig annyi új dolgot tartalmaz az új eljárás, hogy azok pontos megfigyelése és betartása még az ügyvédek és bírálóknak is gondot ad, minőlfogva a jogkereső közönség jól teszi, ha ügyes-bajos dolgaiban megfelelő tanács nélkül nem indul el maga jogai védelmére.

— **Vakmerő rablás.** A mult hó 27-ének éjjelén rablók törtek be a sövényházi község-házához, honnan a község kasszáját mindenesetül eltemették. A környék összes csendőrei mozgósítva lettek. Az erélyes nyomozás folytán sikerült is ma már a tetteseket elfogni, kik — mint értesülünk — sövényházi szőlőbeli lakosok. A pénzből többet mint 2000 frtot már vissza is adtak, a kasszát azonban még nem találták meg. A tettesek nyomára az vezetett, hogy midőn a rablást elkövezték, egy üveg tentát feidöntöttek és így ruhájuk tentás lett.

— **A magyar huszár diosítése.** A Times négy-öt hasábos kritikában méltatja a balass-gyarmati hadgyakorlatokat. A kritika írója a bécsi-angol nagykövetség katonai altábornagyja, kit egészen elbűvöltek a magyar huszarak. Minden sorában a magasztalás legelragadó hangján szól huszárainkról s fölébe helyezi őket egész Európa lovasságának. Egyik közleményét e sorokkal vezeti be: A magyar huszárnak alapos okai vannak rá, hogy büszke legyen önmagára, s éppen nem csoda, ha kimondhatatlan lenézésel tekint gyalogos bajtársára. Nemcsak festői alak az ő kék és skarlát piros csinos szabásu egyenruhájában, asztrakánnaal prémezett zsinóros dolmányában; nemcsak kitűnően van lovasítva és vezetve, hanem magában testesíti meg egy lóra született nemzet leghebbben ápolit hagyományait és az az ezredék, a melyekben szolgál, oly hírnévnek örvendenek, melynek nincs párja Európában. A magyar hársárság biztosította önfeláldozó rohamaival Königrátnél a megtört gyalogság hátrálásit, oroszláurésze volt Custozzánál a halhatlan fegyvertényekben, melyekkel 15 század egész napon át sakkban tartott 36 gyalog zászlóalját. — De a magyar ló is ép oly méltó a figyelemre, mint a magyar huszár. Általában kisebb 15-2 maroknál s látszólag nincs csontja és szubsztanciája, de kitartása páratlan, tele vérrel, tüzzel, mintha csak érezná, hogy a világ első katonáját hordja a hátán.

— **Az orosz cár meghalt.** A rég várt és már elkerülhetetlennek bizonyult katasztrófa bekövetkezett. A minden oroszok hatalmas cárja III. Sándor épen mint más halandó leszámolt az étellel. A sors kegye nem engedte meg, hogy az orosz trónörökös esküvőjén az öröm apa jelen lehessen. Eleinte ugyanis az a hír volt elterjedve, hogy az orosz trónörökös *Alix* hercegnővel a cár betegágyánál is, de még életében fognak egybekelni. Később azonban a cár határozott kívánsága az volt, hogy az esküvő mindenesetre a minden oroszok cártját megillető disz- és pompával tartassék meg, a mit az apa betegsége mindenesetre gátolt volna, így tehát addig halasztották azt, míg a cár vagy felépül vagy meghal és ez utóbbi esetre számítva, a cár kívánsága az volt, hogy a halálozás után az esküvő minél előbb tartassék meg. A cár halála pilanattól

nyomban követte az összes katonaság és hivatalnok kar hűségesküje a trónörökös iránt A politika halgatva és a békét remegve féltve vesztudomást a halálesetről.

— **A gyógyszerum.** A kormány dr Pertik Ottót, az egyetem kitűnő bakteriologusát küldte ki Párisba, hogy a serum kérdését tanulmányozza s arról az orvosgyógyászatnak jelentést tegyen. Pertik tanulmányutjának eredménye sok érdekeset s figyelemre méltót tár elénk. A tudós professornak beszámolójában talán legérdekesebb momentum az, hogy az egész theoriának, mely erre az áldásos, praktikus találmányra vezetett, Fodor József hazánk fia, egyetemünk jeles tanára, volt alapvetője. Erdekesebb, hogy ezt a körülményt még arra sem tartották érdemesnek, hogy valahol szóba hozzák s a siker nagyhangú dicsőítője közben legalább ezzel szolgálatosságnak némi elégtételt annak, kinek a sikerben bizonyára van némi része. Egy másik érdekes momentum az, hogy az egész dolog már csaknem kifejlődésének tetőpontján szórakerült a budapesti orvoskongresszuson s a világ arról annak idején alig vett tudomást. A kérdéstről Pertik tanár kijelentette, hogy biztosra veszi, hogy a serummal való gyógyításnak nagy sikere lesz s a diphtheriás betegek halálzási mozgalmára rövid idő alatt nagymérvű apadást fog mutatni.

— **A katonaság és a hírlapírók.** Katonák sohasem nézik jó szemmel, ha olyas valami kerül az újságba, a mi a katonai intézmény belső életére vonatkozik. S ez természetesen, a mi az újságokba kerül, az a legkritikább esetben hízog a katonaságra, illetőleg az ott divó bánásmódra s hihetetlen vaskalaposságra. Hogy a katonáknak az újságokkal való érintkezését megnehezítsék, az újoncok mindig figyelmet kapnak, hogy az újságírókkal való érintkezés a legszigorubb büntetést vonja maga után. A Károly-kaszárnyában állomásozó 2-ik ezred önkéntesei előtt e napokban hirdette ki egy főhadnagy a szigorú tilalmat, mely a katonáveiket szolgáló hivatásos újságírókra is vonatkozik. A 38-ik ezred újoncainak egy őrmester tolmácsolta a tilalmat, mert az új tiszthelyettesek mind horvátok és dalmátok és egy kukkot sem tudnak magyarul. A tilalom nem sokat használ, mert a mi nincs rendén, az úgy is nyilvánosságra kerül. Lobkowitz herceg is tudja azt és szorgalmasan olvassa a lapokat, mert azokból minden katonai históriát hamarabb tud, mint a hosszadalmas hivatalos uton. Így tesz Krieghammer báró hadügyminiszter is, ki a magyar lapok közleményeit is lefordíttatja magának.

— **Vakmerő reporter stikli.** Brooklynban, New-York testvérvárosában, nagyon sok szerencsétlenséget okozott már a villamos vasut, melynek kocsijai szédítő gyorsasággal gurulnak a város utcáin. A „World“ című lap agitációt kezdett a gyors hajtás ellen és arra kényszerítette a villamos vasutársaságot, hogy a kocsikon mentőkészüléket alkalmazzon. Egy napon aztán saját szerkezetű mentőkészülékekkel jelentek meg a villamos vasut kocsijai. A „World“ szerkesztősége azonban megakart győződni róla, hogy mennyiben válnak be a villamos vasut mentőkocsarai. E nehéz földatra miss Merillies, a lap reporternője vállalkozott, ki már többször kiténtette magát merész stiklijeivel. A kisasszony kocsiba ült, a nagy brooklyni hidra hajtattott és amikor egy villamos kocsit látott közeledni, kiugrott és a sínre vetette magát. A villamos kocsit vezetője már nem velt képes a kocsit megállítani, mely a reporternőt a következő pillanatban fölfogta, a mentőkocsár fölfogta testét és a kisasszony, a nélkül, hogy valami baja történt volna, egész kényelmesen ült a dróthálóban. A közönség, mely ijedten odafutott, eleinte azt hitte, hogy öngyilkosnővel van dolga, de amikor fölemelkedett, fölismerte és élénken megtapsolták a merész reporternőt.

Apróságok.

A koma tanácsa.

Panaszkodik a székely atyafi komájának, hogy fáj a nyaka.

— Má biz azt ne hagyja kee igen hosszú kötéltre! — tanácsolá fontos képpel a böles koma.

Hangtisztító.

Az első szász-lengyel királynak az a szokása volt, hogy burnószelencéjét — megkímélendő magát a szünteleni zsebbenylástól — rendesen nyitva maga elé tette. Ugyanezt ténén egyszer az operában, egy színésznő, kinek meg volt engedve, az előadás előtt néha a király páholyában megjelenni, szippantgatott a király szelencéjéből, hálás szókkal köszönve azért. A király szeretve a tréfát, tüsszentő port kevert burnótja közé, s megengedé a színésznőnek, hogy magánál tartsa a szelencét, mert — ugymond — ez a burnót igen tisztítja a hangot. A színésznő közlé tüstént az egész társasággal a király burnótjának jó sajátóságát, mire egy sem készt színgantani abból egyet-kettőt. — Alig kezdődött el az előadás, egyszerre csak egy dördülés, s azután apró durranások, mint az ágyuszó s puskaropogás a színpalak mögött. A tüsszentő por működni kezd. Az egész személyzet egyre tüsszentgetett. A legszebb áriák legmagasabb pontján egy tüsszentés félbeszakítá az énekest s az énekesnő trilláit mindig úgy végezte, hogy trüsz, trüsz. — Az egész komoly opera a legkomikusabb mutatvány lett a világon, olyanok is fordulván elő benne, hogy az is eltüsszentette magát, a ki már agyon volt löve, vagy át volt szurva.

A kisbíró tudománya.

Sziláymegye egyik községében a kisbíró egyuttal kézbesítő is, hívják Sáry Gáspárnak. A hatóságoktól érkezendő kézbesítéseket az irástudatlan egyéneknek ekképen adja át kézvonás mellett.

Kézbesítő, néviró,
Sáry Gáspár, kisbíró.

Nevettető fejták.

E SIRBAN NYUGSZIK TARCALI MÁRTON,
AKINEK A NYAKA KITÖRÖTT A NYÁRON,
SIRAT FELESÉGEM S HÁROM KIS ÁRVÁM,
TITEKET ÉLŐK, KERÜLJÖN E JÁRVÁNY.

ITT NYUGSZIK
NEMES, NEMZETES ÉS VITÉZLŐ
GRÓF MIKES PÁL
PARÁDÉS KOCSISA
KIS PISTA.

GOMBA PISTÁT NEMRÉG TETTÉK IDE,
AKIT A NADRÁGBÓL KIRÁZOTT A HIDE
G, APJA PEDIG PISTA, AZ IDŐSEBB GOMBA
MOSS RUKKOL UTÁNA A PARADICSOMBA.

ITT HELYBEN BÖRVELYBEN LEPETT MEG
AZ ÖRÖK ÁLOM,
ÉN TEHAT MAGAMAT AJÁNLOM!
KISS GERGELY m. k.

Vasuti menetrend.

Szentes—h.-m.-vásárhelyi vonal.

Szentes—H.-M.-Vásárhely.

Szentesről indul 4 óra 50 perc éjjel, 8 óra 45 perc reggel, 5 óra 13 perc délután.

Mindszentről indul 5 óra 48 perc reggel, 9 óra 41 perc d. e. 6 óra 17 perc délután.

H.-M.-Vásárhelyre érkezik 6 óra 40 perc reggel, 10 óra 32 perc délelőtt, 7 óra 10 perc éjjel.

H.-M.-Vásárhely—Szentes.

H.-M.-Vásárhelyről indul 7 óra 40 perc reggel, 4 óra 4 perc délután, 8 óra 11 perc éjjel.

Mindszentről indul 8 óra 47 perc d. e. 5 óra 12 perc d. u., 9 óra 18 perc este.

Szentesre érkezik 9 óra 30 perc délelőtt, 5 óra 55 perc délután, és 10 órakor éjjel.

H. M.-Vásárhely—szegedi vonal.

H.-M.-Vásárhely—Szeged.

H.-M.-Vásárhelyről indul 6 óra 57 perc reggel, 3 óra 58 perc délután, 9 óra 25 perc éjjel.

Szegedre érkezik 7 óra 53 perc reggel, 4 óra 33 perc délután, 10 óra 20 perc éjjel.

Szeged—H.-M.-Vásárhely.

Szegedről indul 3 óra 30 perc éjjel, 10 óra 5 perc délelőtt, 6 óra 52 perc este.

H.-M.-Vásárhelyre érkezik 4 óra 34 perc reggel, 10 óra 50 perc délelőtt, 8 óra 01 perc este.

Gözhajózás.

Szolnokról szerdán és szombaton reggel 5 órakor, déltájt van Mindszentem.

Szegedről kedden és pénteken 5 órakor Mindszentre érkezik 8 órakor.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Tary Endre.

Ikt. 4143.

1894.

Hirdetmény.

A szentesi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság részéről közzé tétetik: miszerint a szentes—hódmezővásárhelyi h. é. vasut számára az alább megnevezett határokon kisajátított területekről elkészített összeírás, térkép és egyedi kimutatás hitelesítésére a helyszínére a következő határnapok tüzetnek ki, ugymint: Szentes városra nézve 1894. december 3-án reggel 9 óra: szentesi állomás; Szegvár községre nézve ugyanaznap délelőtt 11 óra: szegvári állomás; Mindszent községre nézve 1894. évi december 4-én reggel 9 óra: mindszei állomás.

Az érdekeltek felhivatnak, miszerint netaláni észrevételeiket a fennebbi határnapon a bizottság előtt előterjesszék, különben a kisajátítás és a felvett térfogat, ugy a feljegyzett szolgálomak s jogosultságok iránti kifogásaik többé tekintetbe nem jöhetnek.

Egyuttal felhivatnak mindazok, a kik a fennebbi határokon a szentes—hódmezővásárhelyi h. é. vasut számára kisajátított területekért járó és az egyedi kimutatásban kitett kártalanítási összeg mennyiségére nézve ellenvetéseket tenni akarnak, vagy ezen összegre bármi cím alatt igényt tartanak; ezeket 1894. évi december 10-ig ezen telekkönyvi hatóságnál annál bizonyosabban bejelentésük, minthogy a később jelentkezők észrevételeire s igényeire semmi tekintet nem lévén, a kisajátítási és kártalanítási összeg annak és azon mennyiségben fog kiadatni, a kinek nevére és a mely összeggel az az egyedi kimutatásban ki van téve, a kebelezett vagy felülkebelezett tételek pedig ezentul a kisajátított területtől hivatalból le fognak töröltetni.

Az összeírás, térkép és egyedi kimutatás a telekhivatalban betekinthezők.

Kelt Szentesen a kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóságnál, 1894. októb. 25.

Katkics,
kir. aljbíró.